

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 215/2014
01.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Веска Крстајића и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Г., због кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г., адвоката Б.С., поднетом против правноснажног решења Вишег суда у Шапцу Кв 400/13 од 04.11.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 01.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г., поднет против правноснажног решења Вишег суда у Шапцу Кв 400/13 од 04.11.2013. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу К 88/11 од 23.10.2013. године одређено је да на име трошкова кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Вишег суда у Шапцу К 88/11 од 13.01.2012. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1388/12 од 27.02.2013. године, окривљеном Б.Г., припада износ од 2.074.500,00 (два милиона седамдесет четири хиљаде и петстотина) динара који ће се исплатити из буџетских средстава.

Решењем Вишег суда у Шапцу Кв 400/13 од 04.11.2013. године, уважењем жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу, преиначено је првостепено решење тако што је на име трошкова кривичног поступка окончаног пресудом Вишег суда у Шапцу К 88/11 од 13.01.2012. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1388/12 од 27.02.2013. године, окривљеном Б.Г. одређен износ од 1.705.500,00 (милион седамсто пет хиљада и петстотина) динара који се има исплатити из буџетских средстава суда.

Против решења Вишег суда у Шапцу Кв 400/13 од 04.11.2013. године бранилац окривљеног Б.Г., адвокат Б.С., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба члана 465. став 1. ЗКП-а и члана 261. став 2. тачка 7. ЗКП-а

у вези члана 23. Закона о адвокатури и одредбе Тарифног броја 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката суштински подносећи захтев због одлуке о трошковима поступка што представља законски разлог за подношење захтева од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. у вези члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости као основан и укине наведено решење Вишег суда у Шапцу.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, након чега је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке. На седници већа размотрио је списе предмета, са одлуком против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Г. указује да је наведеним решењем Вишег суда у Шапцу повређена одредба члана 465. став 1. ЗКП-а наводима да Виши јавни тужилац није био овлашћен да изјави жалбу на првостепено решење о трошковима кривичног поступка, те да је исту требало одбацити као недозвољену.

Наиме, одредбом члана 465. став 1. ЗКП-а прописано је да против решења органа поступка донесених у првом степену, странке, бранилац и лице чија су права повређена могу изјавити жалбу увек када у том законику није изричито одређено да жалба није дозвољена. Имајући у виду да је према члану 2. став 1. тачка 9. ЗКП-а и јавни тужилац „странка“ те да Закоником о кривичном поступку није изричито одређено да жалба против посебног решења о трошковима кривичног поступка није дозвољена, то је, по налажењу овога суда, јавни тужилац у конкретном случају био овлашћен да изјави жалбу против првостепеног решења, па се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано истиче супротно.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним решењем на штету окривљеног повређена одредба члана 261. став 2. тачка 7. ЗКП-а, у вези члана 23. Закона о адвокатури и одредбе Тарифног броја 2. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката са образложењем да окривљени има право на трошкове кривичног поступка у погледу две радње предузете дана 12.01.2010. године (саслушање окривљеног у полицији пред истражним судијом), затим у погледу шест предузетих радњи дана 29.01.2010. године (саслушање шест сведока), као и за две радње предузете дана 05.02.2010. године (саслушање окривљеног од стране истражног судије приликом изношења одбране и на рочишту о разматрању испуњености услова за одређивање притвора) и то у складу са одредбом Тарифног броја 2. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката којом је предвиђено да се под процесном радњом подразумева „свака радња о чијем предузимању се сачињава посебан записник“, као и да у случају да је предузето више процесних радњи сукцесивно „адвокату припада прописани износ награде за сваку појединачну процесну радњу“.

Међутим, Врховни касациони суд налази да је неоснован изнети став браниоца окривљеног у погледу дефинисања појма процесне радње и присуства браниоца окривљеног у кривичном поступку и да се исти заснива на погрешном тумачењу одредаба Тарифног броја 2. у ставу 1. и 4. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

Наиме, са становишта правилне примене одредаба Законика о кривичном поступку и посебног Тарифног броја 2. става 1. и 4. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката, испитивање већег броја сведока или више саслушања окривљеног која су предузета у току једног радног дана у континуитету, по оцени овога суда, представља једну процесну радњу, независно од броја испитаних лица или од броја сачињених и посебно потписаних записника у којима су забележени њихови искази.

Наиме, из списка предмета произлази да је у кривичном предмету против окривљеног Б.Г. због кривиног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, адвокат Д.В. била изабрани бранилац окривљеног. У том својству је дана 05.02.2010. године присуствовала саслушању окривљеног у поступку истраге а одмах потом у континуитету истог дана и на рочишту о испуњености услова за одређивање притвора, а дана 29. јануара 2010. године присуствовала је испитивању шест сведока.

Врховни касациони суд налази да присуство браниоца окривљеног саслушању више сведока које је обављено у истом дану у континуитету, представља једну јединствену процесну радњу, без обзира да ли је о саслушању сваког сведока сачињен појединачни записник или су искази сведока унети у збирни јединствени записник. Поред тога, и саслушање окривљеног од стране истражног судије као и изјашњење на рочишту о испуњености услова за одређивање притвора које је уследило одмах након саслушања у току истог дана које је обављено у присуству браниоца окривљеног, по оцени овога суда, представља једну процесну радњу.

Код наведеног, Врховни касациони суд је утврдио да не постоји повреда закона на коју се бранилац окривљеног позива у захтеву за заштиту законитости, па је исти одбијен као неоснован.

Наводи браниоца окривљеног да је окривљени имао право и на трошкове кривичног поступка који се односе на награду и нужне издатке његовог браниоца за присуство његовом саслушању и у полицији и пред истржним судијом дана 12.01.2010. године, нису разматрани, имајући у виду да првостепено решење у погледу наведених трошкова кривичног поступка није ни преиначено другостепеним решењем против кога је и поднет захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**